KARİKATÜR

1 Mayıs bahar bayramında:

Kız — Bütün çiçekler açıldı...
Erkek — Bakalım meyvalarını ne vakit toplamak nasip olacak!..

Dünya Karikatürleri

Bahar Eğlenceleri..

— Şu kuşların gürültüsünden de bıktım, gramofonun sesini işittirmiyorlar!....

— Nereye böyle?..
— Görüyorsun ya... Güneşli havadan istifade ediyoruz!..

Miyop âşık — Sevgilim, sana birkaç tane güzel çiçek topladım..
— Ayol onlar benim şapkamın çiçekleri!..

— Ne mesut insanlar... Başbaşa vermişler tabiatın sükûnuna dalarak hayal kuruyorlar!..

No. 122 CİLT: 5 YIL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 28 NİSAN 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:

İstanbul: Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:

Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EBEDİ MİZAH MECMUASI ✻

1938 yılında (19 Mayıs) bahar bayramı.,

— Maalesef kafadan çıkan şeylere kıymet verilmiyor...
— Nasıl verilmiyor birader, lokantalarda bir beyin kırk kuruşa!..

PAZARLIKLA MÜCADELE MESELESİ

Beyoğlundaki vitrinlerden birinde gözüme kırmızı bir kravat ilişti: Üzerine 95 kuruş diye etiket konmuş. 95 kuruş verilmez para değil. Yalnız yaşını başını almış bir insana kırmızı kravat biraz hafif düşecek. Çoluk çocuk arasında boynuma bir yangın feneri asmış dolaşır gibi bir rahatsızlık hissedeceğim. Bahusus açık renk elbisem de yok. Varsa da ancak çarşıda alış verişe yahut kırda mehtap gezintisine çıkarken giyilebilecek eski püskü şeyler..

Kıymetleri bir tarih hatırası olmaktan ibaret kalmış, yaka ve kol ağızları benzinle siline siline âdeta akçıl bir şeritle çevrilmiş bu kostümlerin üzerine oturacak yeni bir kırmızı kravatın beni Balıklı panayırına giden bir palikaryaya benzetmesi ihtimali de var.

Biraz sonra benim kravatı tramvayda kelli feili bir adamın boynunda görmiyeyim mi? Hem o adam benden en aşağı on, on beş yaş daha büyük. Zihnen şöyle bir muhakeme yürütmiye başladım: «Evet bu adam benden en aşağı on beş yaş büyük ama, şapkasından potininin bağlarına kadar her şeyi pırıl pırıl yeni... Almadığıma iyi ettim.»

Biraz sonra siyah elbiseli ve orta yaşlı bir adamda ayni kravatı üçüncü defa görünce içim çürüdü. İki dakika sonra Eminönündeki vitrinlerden birinde bir dördüncü defa istop ediyorum. Çünkü kırmızı kravatlardan belki bir düzinesi bu defa karmakarışık bir vaziyette camekânın ötesine berisine serpilmiş... Kendi kendime: «Anlaşılan Sarı kurdelâm sarı şarkısı gibi bu kırmızı kravatların modası da almış yürümüş.. Modaya mukavemet beyhude. Haydi şunlardan birini alayım. Ucunda ölüm yok ya», diyor ve mağazaya giriyorum.

Mağazanın sahibi manken gibi şık bir zat... Nezaketle yanıma yaklaşıyor. Biraz utanarak derdimi anlatıyorum. Kırmızı kravatlardan birini kutudan çıkarıp elime tutuşturuyor. Bilmiyor gibi yaparak fiatını soruyorum. «Yüz kırk beş efendim» diyor.

Derhal kendime geliyorum: — Aman ne söylüyorsunuz, diyorum, Beyoğlunun en mutena mağazaları 95 kuruş diye etiket yapıştırmış.

Dükkâncı nezaketle beni iskandil ediyor:

— Başka bir kravat olmadığından emin misniiz?

Okadar kat'î bir emniyetle «Ona ne şüphe?» diyorum ki, o da inanıyor, mazlum ve nazik bir tavırla boynunu büküyor:

— Peki... O halde 95 takdim edin.

Cebimden bir on liralık çıkarıp veriyorum. Çırak onu bozdurmıya gidince daha başka eşyaya bakmıya başlıyorum.

Dükkâncı gözümün bir ipekli gömlekten ayrılamadığını hissediyor ve ayrıca belki benim bir hovardalık günüm olduğunu da seziyor:

— Emrederseniz takdim edelim, diyor.

Gülümsüyorum. Sebebini soruyor ve şu cevabı alıyor:

— Kravatın hakikî fiatını başka yerde tahkik ettiğim için pazarlıkta anlaşabildik. Fakat gömleği başka bir yerde görmemiş olduğuma göre fiatını nasıl takarrür ettireceğiz?

— Aman efendim, zatıâliniz maldan anlamaz zat mısınız?

— Teveccühünüze teşekkür ederim ama, siz benim bu işlerde ne dereceye kadar anlayışlı bir insan olduğumu daha mala el sürüşümden anlamışsınızdır.

— A beyefendiciğim, sizi aldatacak değiliz ya... Nasıl olsa uyuşuruz.

— Aldanmak ne kelime... Estağfurullah... Onu aklımdan geçirmem. Ancak biraz evvel az kaldı kırk kuruşluk bir yanlışlık oluyordu. Bu defa da böyle bir şeyin olmıyacağına kendimi inandıramazsam beni mazur görmelisiniz.

Mağaza sahibi on liranın üstünü verirken biraz mahzunlaşır gibi oldu. Fakat maşallah yüzünden en hafif bir utanma alâmeti görünmedi.

Bugün alnınızın damarı çatlıyarak bin zahmetle kazandığınız parayı sarfetmek, çarşıda aldanmadan alış veriş etmek için iki usul vardır.

Birincisi alacağınız mal kaç çeşitse, her birine ait engin bir ilim ve ihtisasa sahip olmanız. Meselâ balık alacaksanız, hayvanat ilmini, zerzavat alacaksanız nebatatı, yağ alacaksanız kimyayi bilmeniz behemehal lâzımdır. Sonra piyasa ahvalini günü gününe takip etmeniz, falan malın haldeki toptan fiatının kaça olduğunu, bunların perakendeci dükkânlarında ne nisbette yükselmesi icap edeceğini bilmek, yani aşağı yukarı bir iktısatçı olmak mecburiyetindesiniz. Ama ben bukadar şeyi öğrendikten sonra neden İktısat Vekâletinde yüksek maaşlı bir işe talip olmayım da bu derin ilmi ufak tefek çarşı kârlarına vakfetdeyim derseniz o da sizin bileceğiniz şey.

Gelelim ikinci usule: Kadınların yaptıkları gibi yüz kuruş istenilen mala on kuruş teklif etmekle işe başlamak, dükkâncının mukavemetini aşındıra aşındıra onu dediğinizi kabul edecek bir perişan vaziyete düşürmek, darılıp gider gibi yaparak dakikalarca karşı kaldırımda beklemek ve herifin sizi çağırıp çağırmıyacağına kulak vermek gibi oyunlar.

— Be be bekci baba, iki saattir bay Masumun evini arıyorum, bulamadım, göstersene..
— Bay Maksum sizsiniz...
— O malûm, ben onun evini soruyoru m!...

Pazarlığı kaldırmak halkı yalnız aldatılmaktan, soyulmaktan kurtarmak değil, sinirlerimiz ve sıhhatımızın selâmetini temin etmek ve günde yüz binlerce insana birçok saatler kazandırmak demektir.

* * *

Ancak bu kolay mıdır? İşte ondan biraz şüpheliyim. Pazarlık insan oğlunun iliklerine işlemiş, hamuruna karışmış, bizde ikinci bir tabiat hükmüne girmiş bir âdettir. Meselâ evlenme gibi insanın en hovardaca bir cömertlikle yapması lâzım gelen bir alış veriste şu pazarlıklara şahit oluruz:

— Kerime hanım gerçi ağırlığınca altın eder. Ancak lûtfedeceğiniz eve bir de köşe başındaki dükkânı ilâve buyursanız...

— Ona da peki... Fakat ağırlık istememize mukabil siz de bari bin, bin iki yüz liralık bir yüz görümlüğünü reddetmeyin...

— Vallahi beş yüz liradan fazlaya tahammülümüz yok ..vesarie...

* * *

Şirketlerin en açık hesaplısı olması

Rusya muvakkaten Milletler Cemiyetinden çekiliyor. (Gazetelerden)

MEVSİM GÖÇLERİ:

İngiliz — Buyurun baylar, her türlü konforu havi boş yerlerimiz var... Manzara fevkalâde; bütün dünya ayaklar altında... Rahatlık mükemmel, dışarıda kıyamet kopsa içeriden duyulmaz!...

lâzım gelen evde bay ile bayan arasında bir pazarlık:

— Mademki astragan mantoya param yetmiyor diyorsun, o halde plâtin bir kol saati al.

— Gel seninle şapka ve iskarpin de dahil olduğu halde güzel bir bahar tuvaletine sulh olalım..

— Peki, fakat yaza Adada ev tutmak şartile.

* * *

Baba oğul arasında:

— Sınıfını en âlâ derece ile geçersen sana güzel bir saat alırım.

— Bir saat sınıf geçmiye bile değmez... Bisiklet alırsan belki orta derece ile geçerim.

Ana — Balık yağını içersen sana bir mandalina var.

Bebek — Bir mandalinaya yarım kaşık içerim... Fazla yok.

* * *

Yüksek pilitikaya bakarsak o bize büsbütün bir yahudi pazarlığı şeklinde görülür.

— Sen benim filân yerdeki müstemlekemi tanırsan ben de falan denizde senin donanmana yardım ederim.

— Pekâlâ olsun ama, sen de komşuna pek fazla yüz vermemelisin; falan denize doğru inmesine riza göstermemelisin...

Pazarlık denen şeyin ehemmiyetini şundan anlamalıdır ki, dünyanın selâmeti aşağı yukarı alış verişçilerin bu nevi pazarlıklarda, münasip bir fiat üzerinde anlaşmalarına tâbi gibidir.

KARİKATÜR

Kebabı ve gözlük

Öğle yemeğini yemek için lokantaya girmişti. Şiş kebabı istedi, getirdiler.

Tabağa uzun uzun baktıktan sonra garsonu çağırdı:

— Oğlum, ustana selâm söyle... Biraz gözlüğünü versin, dedi,

Garson hayretle sordu:

— Ustanın gözlüğünü ne yapacaksınız?

— Tabağın içindeki kebapları göremiyorum, onları arıyacağım.

KURT İLE KUZU

Torunuma mektepte Kurt ile kuzu manzumesini ezberletmişlerdi, gece misafirlerimiz vardı:

— Bizim yaramaz manzume de öğrenmiş, maşallah... Size okusun da dinleyin, dedim.

Torunum, manzumeye başladı. Fakat sekiz, on mısra sonra birdenbire durdu. Anlaşılan arkasını iyi bilmiyordu.

— Ne duruyorsun, okusana, dedim.

Cevap verdi:

— Dedeciğim, hikâyenin arkası çok acıklı.. Okursam misafirlerin keyfi kaçar diye korkuyorum.

YAŞ MESELESİ

Doktoru çağırdı ve sordu:

— Aman doktor, sol bacağım tutuldu. Kımıldamaz oldu!

Doktor derin derin muayeneden sonra:

— Merak etmeyin, dedi, mühim bir şey değil.

— Mühim bir şey değil mi? Bacak kısmı neden tutulur anlatsanıza...

— Sizinki mi, ihtiyarlıktan azizim.

— Allah Allah. Şaştım doğrusu, sağ ayağım da ayni yaşta olduğu halde o neden tutulmuyor?

TALİMDE:

Kura neferleri talime çıkmışlardı.

Onbaşı yeni efrattan bir yahudinin bir hendeğin içinde otların üzerine yatmış, uyuduğunu gördü ve sardu:

— Salamon arkadaşların talim yaparken sen keyif çatmıya utanmıyor musun?

Yahudi cevap verdi:

— Kim keyif çatıyor onbaşım? Ben de talim yapıyorum...

— O nasıl talim?..

— Arkadaşlar düşmanı nasıl öldüreceklerini talim ediyorlar. Ben de yaralandığım zaman nasıl yatacağımı talim ediyorum.

MEKTEP AÇMA TÖRENİ

Biribirini otuz seneden fazla bir zamandanberi görmemiş iki softa Karaköy köprüsünde karşılaştılar ve kıyafetlerindeki değişikliğe rağmen biribirlerini tanıdılar.

Biri güzel sesli olduğu için sarığı çıkardıktan sonra hanende olmuştu; gazinolarda şarkı söylüyordu. Öteki işi ilerletmiş, Maarifte büyük bir memuriyet almıştı. O gün acele acele yeni bir mektebin açılma törenini yapmıya gidiyordu.

Hanende sordu: — Arkandan atlı kovalar gibi nedir bu acele Allah aşkına?

— Bir mektep açmıya gidiyorum.

— Ne o sen mektep kapıcısı mı oldun?

Garanti

Meşhur Halil Lûtfi geçen günü paraya kıyıp bir palto almak istedi, dükkâna girdi, tabiî müthiş bir pazarlığa başladı. Bir hayli çekişmeden sonra koca tiftik palto için on iki lirada karar kıldılar.

Bu ara mağaza sahibinin gevezeliği tuttu:

— Bayım, dedi, bu paltoyu tam on sene garanti ederim.

Halil Lûtfi, hiç ayağına kadar gelen fırsatı kaçırır mı?

— Be birader.. On seneye kadar kim ölür, kim kalır? Ben beş senelik garantiye razıyım. Geriye kalan beş seneyi sana iade edeyim, sen de fiattan beş lira indir.

— ?...

AYNİ YOLUN YOLCULARI

İki eski mektep arkadaşı sokakta biribirlerine rasladılar, ikisi de fena halde yorgundu.

Biri gayet şişman ve gayet şıktı. Yorgunluktan kan tere batmış, elbiselerinin - pantalonunun bir kaç düğmesi müstesna - hemen bütün düğmelerini çözmüştü. Öteki fakir kıyafetli ve zayıftı. Gerçi terlememişti, fakat ötekinden daha bitgin ve yorgun görünüyordu.

Zayıf sordu:

— Ne oldunuz? Neden bukadar yürüdünüz?

Şişman cevapverdi:

— Uzun müddet taban tepmezsem, yiyecek yiyemiyorum. Ya sen neden bukadar yürüyorsun?

Zayıf içini çekerek cevap verdi:

— Ben de ayni şeyi yapmazsam yiyecek bulamıyorum.

Papağan

Şiirimiz Ve Edebiyatımız..

Bir takım rivayetler dolaşıyor ortada: Şiirde ferman, şairde derman kalmamış. Romancının kalemi tifoya tutulmuş. Hikâyecilik mezbahada kasap bıçağının keskin hışmına uğramış.

Bir muharririmiz, bu acıklı rivayetler hakkında esaslı malûmat almak üzere meşhur şairlerle romancılar arasında bir anket açmıya karar vermiş ve ilk olarak «Kaldırımlar» şairi Necip Fazıla müracaat etmiştir.

Şimdi sözü muharririmize veriyoruz:

Üstadı, Beyoğlundaki pastacıda yeni bir piyes yazarken buldum. Pek dalgındı. Benim geldiğimi hiç fark etmedi.

— Merhaba üstat!..

Başını kaldırdı, sol gözünün kenarını oynata oynata beni süzdü ve tiz perdeden bağırdı:

— Ooo!.. Monşer, iyi ki geldin. Öyle bir sahne yazdım ki, Şedövr monşer Şedövr!.. Piyesçileri hasetten çatlatacağım.

Ve yazılarını göstererek böbürlendi:

— Sahne de hani felsefî mi felsefî oldu. Peyami'nin Bergson'la Durkhaym kırması yeni felsefe nazariyelerini târümar ediyorum. Dinle de okuyayım.

Baktım ki, üstat traş edecek, sadede girdim:

— Üstat, ben sana şiir ve edebiyat hakkında fikir sormıya geldim. Senin okuyacaklarını Mısır radyosu her akşam bol bol veriyor.

— Vay... Benim piyesleri orası da mı neşretmiye başladı? Şu Araplar akıllı insanlardır vesselâm. Nurullah Ataç beni istediği kadar tenkit etsin. Demek ki, dünyada kıymet bilen insanlar büsbütün yok olmamış, Aferin şu Mısır radyosuna. Dur hele, bir sahne de onun için yazayım.

— Aman, üstat, Sen bana şiirden falan bahset bir parça.

— Sen şiirden anlar mısın?

— Hayır.

— Monşer.. Anlamadığın herzeye burnunu ne demeye sokuyorsun!

— Hani şiir ölmüş diyorlar da?..

— Kim söylemiş onu!.. Halt etmişler. Bu dedikoduyu mutlaka Salih Zeki çıkarmıştır. Benim şiirlerimi batırmak için!.. Vallâhi onun için de bir sahne yazarsam perişan ederim Yunanîlik müptelâsını...

Bu sırada garson hesap istemiye gelmişti. Üstat yelek ceplerini araştırmıya başlayınca hesap pusulasının bana dayanmasından ürkerek kaçtım. Fakat tam kapıdan çıkarken Osman Cemalle karşılaştık. Osman Cemal beni görünce sordu:

— Kulak misafiri! Burada ne işin var?

— Tam da zamanında buldum seni. Şiir ve edebiyat hakkında bir anket yapıyorum. Çabuk fikrini söyle.

— İkisi de sizlere ömür... Tifo mevsiminde aşı kıtlığından öteki dünyaya göçtüler. Fakat Nizamettin Nazife sorarsan Nâzım Hikmetle Necdet Rüştü hortlatmıya çalışıyorlarmış. Benden ikisine de, bedava tarafından birer selâm sarkıt. Azrailin aldığı canla uğraşmasınlar. Vallâhi tez günde, tez saatte Etem İzzet'in diline düşerler.

— Peki şiir hakkında ne düşünüyorsun?

— Eskisi ölürken çocuklarını Darül-

BÜYÜKADANIN YAZ KİRACILARI:

Mal sahibi — İşte, kuş kafesi gibi bir köşk... Sezonu üç yüz liraya...

Salamon — Nafile bayim... Bukadar kalabaliği kafese sokmiya imkân yok!..

acezeye vasiyet etmişti. Zavallının meydanda bir dul karısı kalmıştı. O da Babıâli caddesinde sürtüp duruyor.

— Edebiyatımız nereye doğru gidiyor?

— Onun adım atacak takatı mı var, be birader? Kaç yıldır romatizmadan yatalak oldu. Geçende Aka Gündüz'le Mahmut Yesari konsültasyon yapmışlar, kanını, idrarını tahlil ettirmişler. Felç basilleri bulunmuş.

— Aka ile Yesari şimdi de doktorluğa mı başladılar?

— Daha beterine başlamışlar. Roman yazıyorlarmış. Fakat Reşat Nuri eski Çalıkuşu'na aslan postu giydirmiye teşebbüs edince Aka Gündüz hemen Mahmutpaşaya gidip «Bu toprağın kızları» için bir pazen entari ısmarlamış. Mahmut Yesari de «Ak saçlı genç kız» ına hırka diktirmiş. Allah üçünü de Nurullah Ata'nın kem gözlerinden esirgeye!..

Ben Osman Cemalden ayrıldıktan biraz sonra Necdet Rüştüye rasladım, hemen yolunu keserek sordum:

— Aman Necdet, şiir hakkında fikrini söyle de Karikatüre yazayım.

— Biraz evvel gördüm. Büsbütün budalalaşmış.

— Kim o?

— Yeni şair canım. Hani şu bizim.. Bak, çapkının ismini de unuttum.

— Bayım şair demedim, şiir dedim.

— Şair dururken şiiri ne yapayım ben!. Şairin hatırı için arasıra şiir okurum, o da ahbap olursa..

Ben ayrılırken Necdet Rüştü arkamdan sesleniyordu:

— Sakın bu söylediklerimi gazeteye yazayım deme, Nurullah Ataç'ın diline düşeriz.

Taksime doğru çıkarken meşhur muganniye bayan Safiye ile karşılaştık. Hemen önüne dikildim:

— Lûtfen, dedim, şiir hakkında fikrinizi söyleyiniz.

— Kübiklerinden hiç hoşlanmıyorum. Şöyle şarkıya, gazele gelen cinsleri pek hoşuma gidiyor. Hoşuma değil de işime geliyor. Hele Nâzım Hikmetin şiirleri.. Ne antika şeyler onlar. Yüksekkaldırımdan aşağı iner gibi, merdivenli, basamaklı, acayip satırlar!.

Bayan Safiyeden ayrıldıktan sonra Nurullah Ataç'a da uğradım. Fakat üstat hiç oralı olmadı. Daha ben:

— Üstat... Şiir hakkında fikriniz? Der demez, kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü ve şu kadarla iktifa etti:

— Fikret Adilin başında mölon şapka ne ise, bizde de şiir odur!.

Kulak misafiri

Bilmiş

Ressam Çallı İbrahim, birkaç gün üst üste anzarotu pek fazla kaçırmış, hasta, bitkin yatağa düşmüştü. Doktor, Çallıyı uzun uzun muayene ettikten sonra bayan Çallıya:

— Hastanız, dedi, çok ağır. Bir ay müddetle sade suya pirinç çorbasından başka bir şey vermiyeceksiniz. Bir damla bira bile içmesine müsaade etmeyiniz. Aksi taktirde ölür, gider.

Bayan Çallı içini çekti:

— Doğru söylüyorsunuz, dedi, fakat o zaman da kocam beni öldürür!.

Ölüm

Muallim:

— Biliniz bakayım,.. Şu kapalı avucumun içindeki yuvarlaklar nedir?

Arka sıradan bir çocuk emniyetle seslendi:

— Hindistan çeviri!..

NEZAKET

— Pazar günü muhakkak bize gel seni karıma takdim edeceğim.

— Ne münasebet!

— Dünyada benden çirkin adam olmadığına kani de... Seni görünce haline şükretsin diye!

— Bahar bayramında Kâhtaneye mi gidelim, meyhaneye mi?..
— Bizim haneye gitmiyelim de hangi haneye istersen gidelim!..

Kâfi miktarda para kazanan, isterse daha az bedbaht olabilir.

★

Hiç bir şeyini yarına bırakma, hattâ yarınki öğle yemeğini bile.

★

Zengin olan, daima borç alacak yer bulur. Borç almıya ihtiyacı olmadığından olacak.

★

Bilmek kazanmaktır, diyorlar. «Kazanmayı bilmek» ten bahsediyorlarsa doğrudur.

★

Ekseriya iyi giyinenler ateşe karşı otururlar. Halbuki çıplaklar her zaman rüzgârın altındadırlar.

★

Her gün baklava yiyenler, baklavacı da olsalar, keseleri boş olur.

★

İpek elbise giyerek yemek pişirilmez.

★

Yaşıyan görür, «Bu söz, körler için söylenmemiştir.»

★

Bir tek elbisesi olan, sana bir saatlik için olsun iare edemez.

★

Eski pamuk, kabarık döşek olmaz.

★

İyi komşu akrabadan daha faydalıdır, diyorlar. Radyosu olmamak şartile doğrudur.

★

Uzun uzadıya münakaşa ediyorsan, günlerin hiç bir iş göremiyecek kadar kısadır.

★

Her alış verişin sonunda insanlar muhakkak gayri memnundurlar. Sebep: Biri aldandığını zanneder, öteki de aldandığını..

★

Kötü adam kendisine ne verdikse onu alır ve bize yapacağı fenalığı bizzat bizim verdiğimizden istifade ederek yapar.

★

Kurda kurşun atarken koyunu vurursan yine isabet vaki olmuştur ama, iyi avcı sayılmazsın!

Filozof

— Vay canına, amma hızlı gidiyor ha..
— Elbette gider... Görmüyor musun, kafasına yelken açmış!..

İĞNE VE

Gördüğüm gündenberi vapurda bir mavişi,
Gönlümün denizlerde dolaşmak oldu işi!
Vücudünün duruşu bir kumaş vitrinidir,
Kuyumcu camekânı yüzünün gösterişi:
Endamına sarılmış görürsün dalga dalga,
En güzel renklerile ipek işi, yün işi,
Gözü yekpare zümrüt, dudağı damla yakut,
Saçları safi altın, teni halis fil dişi..
Bir daha manastırın yolunu bulamazdı,

Görseydi böylesini Ay
Hasretile tutuşan kalb
Gözüme çarptı birde
Şarap ile Kanyağı k
Gözlerimden geçirdin
Kimisi ağaç eker, toh
Kimisi milyon yapar e
Kimi şair bilemez vez
Kimi doktor, tanımaz

ÇUVALDIZ

arozun kişişi!
n şifa ararken,
İnhisarın afişi.
ırır, içerken,
eleceği, geçmişi:
n biçer cihanda,
ndeki tek fişi.
ne, kafiye ne,
nedir Karlisbat, Vişi?

Bilenle bilmiyenin farkı var yok gibidir,
Yerinde olmalıdır yetr ki nümayişi!
İtibar etmek üzre kürklü bir zat ararken,
Kim görür benim gibi abasız bir dervişi?
Kırk yıl oldu geleli, kırk yıl daha yaşasam,
Göremem sözlerime kulak veren on kişi..
Başkasına benzeme sakın, ey Çamdeviren,
İğneyi düşmana sok, dostuna sakla şişi!

Çamdeviren

Radyoda kavga

Radyo açık kalmıştı.

Avrupa payitahtlarından birinde bir politika adamının sert bir nutuk verdiği işitiliyordu. Nutuk bitince bir alkış gürültüsü koptu.

Kulakları iyi işitmiyen bizim büyük valde sordu:

— Nedir o gürültü...

Hizmetçi Esma kadın cevap verdi:

— Herifin biri gâvurca kavga ediyor, birine bağırıp çağırıyordu. Galiba öfkesini alamadı, şimdi de dayak atıyor.

Resimde veraset

Resim üstatlarımızdan birinin gelecek sergi için hazırlamakta olduğu bir tabloyu genç bir münekkit görmüş, şimdiye kadar bir kundura fırçası dahi kullanmamış elini eserin ötesinde berisinde gezdirerek:

— Fena değil, demişti, yalnız ötesinde berisinde bazı kusurlar var.

Dünyada ağzı kara mı ararsınız? Münekkidin bu tenkidini derhal üstada yetiştirdiler:

— Üstat, dediler, (....) tablonuzu gördü. Heyeti umumiyesini muhakkak çok beğendi. Sizin eserinizi beğenmemiye imkân var mı? Fakat «Yalnız ötesinde berisinde bazı kusurlar var» dedi. Olabilir a, en büyük şaheserde bile bazı kusurlar, eksikler olabilir. Bu kusurların siz farkında olmadınız mı acaba?

Ressam cevap verdi:

— Farkında olsam tabiî düzeltmiye gayret ederdim. Yalnız eserimin takdir edilmesine ve iyi bir fiatla satın alınmasına mâni olacağı muhakkak olan bir kusurumun gayet iyi farkındayım. Ancak onu tashih etmiye ne kudretim var, ne de şimdilik arzum.

— Nedir o üstat, diye sordular:

İhtiyar ressam güldü:

— Ne olacak... Henüz ölmüş olmamak...

EKONOMİ:

— Karıcığım, radyoyu satalım komşununki yedi mahalleye yetiyor!...

PASARACI HAKKI BEY

Dolandırıcılık nevinden nekadar marifet varsa hepsinde üstatlık payesine yükselmişti. Zabıta dosyalarında dızdızcı, Zarfçı, Arakçı, Papelçi, Manitacı, Karmanyolacı, Yankesici olarak anılırdı.

Asıl ismi Hakkı idi. Fakat daha ziyade lâkabile meşhurdu: Kumarbaz Hakkı. Ona «Pasaracı Hakkı bey» de derlerdi.

O tarihte Beyoğlundaki Hava sokağında gizli kumarhaneler vardı. Kumarbaz veyahut Pasaracı Hakkı gündüzleri kalabalık yerlerde yankesicilik, tenha yerlerde manitacılık, zarfçılık gibi hünerlerini gösterip ceplerini doldurur, geceleri de kafayı tüssüler, yarı geceden sonra Hava sokağına düşerdi.

Bir gün Yeniçarşıdan geçiyordu. O zamanın maruf zenginlerinden Sakızlı Aleko beyle karşılaştı. Cebinde metelik bile yoktu. Parasızlıktan gözleri dönmüştü. Bu hal ile Aleko beyin göğsüne doğru bir abanış abandı ve altın köstekli altın saatile yüklü para çantasını aparıp kendi cebine indirdi.

Aleko bey bu çarpılmanın farkında bile olmamış, fakat Pasaracı Hakkı bey belini doğrultmuştu. Aşırdığı çantada otuz beş altın vardı. Saatle kösteği de on iki altına okutuvermişti.

Kumarbaz Hakkı akşam olunca bermutat Vahanın meyhanesine düştü ve gece yarısına doğru da Hava sokağında Çakır Dimitrinin salonunu boyladı. O gece de, her geceki gibi bakaradan barbuta kadar oynadılar, oynadılar, Fakat Hakkı bey beş para kazanamadığı gibi meteliksiz de kaldı. Hiç şansı yoktu. Sakızlı Alekodan çaldığı altınların hepsini vermiş, tertemiz olmuştu. Sabaha karşı Dimitrinin salonundan kapı dışarı edildiği zaman, bir kahve peykesinde pinekliyecek yirmi parası bile yoktu.

Vakit daha çok erken.. Pasaracı Hakkı bey Tünele doğru ağır ezgi yürüdü, sonra Taksime döndü. Sabah mahmurluğile etrafı kolluyor, vurulacak yeni bir enayi, soyulacak bir sabah hımbılı arıyordu. Güneş artık iyice doğmuş yollar kalabalıklaşmıştı.

Pasaracı Hakkı Taksimden tekrar Tünele döndü. İçinde bir ümit vardı,

Kadın — Radyoya okuyacak...
Erkek — Peki neden bağırıyor, içinden okuyamaz mı ki?!..

ve bu ümitle kendi kendine söyleniyordu:

— Nasıl olsa bir hışır bulup balta olacağım... Fakat şu iş tezinden olsa!..

Bu vaziyette Ağacamiinin önüne kadar geldi. Ve bir manzara onun gözlerinde şimşek parlaklığı yarattı: Kıranta bir köylü Ağacamiinin bir köşesine oturmuş, önünde birkaç teneke bal, boynunda meşinden büyücek bir para kesesi... Köylü dayı öksürüklü bir sesle bal satıyordu:

— Yaylâ kaymağı... İzmitten taze getüdüm!...

Pasaracı Hakkı bey, etrafa çok çabuk bir göz attı, aynasız cinsinden kimseler bulunmadığını anlayınca köylünün yanına yaklaştı:

— Merhaba dayı, dedikten sonra çömeldi, sordu:

— Kaça balın okkası?

Köylü dayı, sabah sabah yağlı bir müşteri geldiği için sevinmişti ve bu sevinçle:

— Siftah senden, bereket Allahtan. Şu tenekeler ikişer okkalık. Sana altı kuruşa bırahırım.

Pasaracı Hakkı, vakit geçirmek istemiyordu. Pişmiş aşa soğuk su katılmadan işi çabucak bitirmek gerekti. Köylüye:

— Âlâ, dedi, tamam... Şu tenekeyi ver bana!..

Ve sonra başından Şılık fesini çıkardı, çok ciddi bir eda ile:

— Çabuk, dedi, boşalt balı şu fesin içine!..

Garip köylü... Şaşalamıştı:

— Hey oğul, dedi, fesin içine bal konur mu hiç?!..

Pasaracı Hakkı daha ciddi ve daha sert söylendi:

— Sen karışma, dediğimi yap.. Çabuk... İşim var.

Köylü dayı büsbütün şaşırmıştı. İçinden şöyle mırıldandı:

— Ne idek... Müşteri öyle istedikten sonra bize yapmak düşer.

Ve sonra bal tenekesini Pasaracının elinde, ağzı yukarıya dönük duran fesin içine boşaltmıya başladı. Fakat tam bu sırada, Pasaracı, çok mahir bir el çabukluğile köylünün başındaki ağbani sarıklı fesi çıkarıp attı ve içi bal dolu olan kendi fesini zavallı saf köylünün çıplak kellesine olduğu gibi geçirdi.

Şimdi manzara, hem feci, hem komikti. Bal dolu fes köylünün gözlerinin üstüne kadar inmişti. Başının her tarafı, yanakları, ensesi, gerdanı, boynu cıvık cıvık bala bulanmıştı. Ağzını açıp bağıramıyor, hattâ çırpınamıyordu bile..

Ve Pasaracı Hakkı bey, ikinci bir el çabukluğile köylünün boynundaki meşin para kesesine sarıldı, onu kolayca yerinden çıkardı ve bu kaş göz arasındaki haydutluğu kimseler çakmadan süratli adımlarla oradan uzaklaştı.

Bu sabah vurgunu Pasaracıya on iki altın kazandırmıştı.

İspinoz

Meçhul harabe.,

Eski eser meraklısı seyyah bazı tarihî harabelerin tetkikinden dönüyordu. Şehre girerken gözüne mağaraya benzer bir yer ilişti, hemen otomobili durdurdu ve kılavuzuna sordu:

— Burada üç dört metre derinliğinde bir mağara var... Acaba nedir?

Kılavuz başını kaşıdı:

— Affedersiniz, bilemiyorum, dedi.

Seyyah kaşlarını çattı:

— Nasıl olur da bilmezsiniz, dedi.

— Farkında olmamışım...

Seyyah bu muammayı halletmeden yoluna devam etmek istemedi ve tahkikata başladı.

Civardaki halktan kimse bu mağara hakkında kılavuzdan fazla bir şey bilmiyordu. Şehrin en ihtiyarlarını çağırdılar. Fakat bu da bir netice vermedi. Kimi böyle bir şey hatırlamadığını söylüyor, kimi bunun ötedenberi farkında olduğu halde ne olduğunu araştırmayı merak etmemiş bulunduğunu anlatıyordu.

Nihayet yoldan geçen bir sütçü davayı şöyle fasletti:

— Bir tarihte yolcunun biri buradan geçerken yere yirmi beş kuruş düşürmüştü. Bunu gören bir yahudi parayı arıya arıya burasını bu hale getirdi.

KADINLARIN DUASI

— 1 —

Bir uzak ülkede, yıllarca önce,
Her gece ufukta ay görününce,
Kadınlar toplanıp çıkar duaya,
Derdini dökerdi yükselen aya.
Işıktan dönmüşken gece gündüze,
Ay gökte benzerken beyaz bir yüze.
Bu mahzun kadınlar siyahlar giyer,
Hepsi de hürmetle başını iğer,
Bir dağda diz çöküp dua ederdi,
Olurdu hepsinin bir başka derdi:
Kimisi düşmüştür eşinden ayrı,
Ağlıyor:
— Sen bizi kavuştur gayri!..
Kimisi kalmıştır kimsesiz, yoksul,
Soruyor:
— Sokakta ölsün mü bir dul?..
Kimisi biraz su, yemek istiyor,
Susmuştur:
— Sen kurtar!... Demek istiyor.
Kiminin esirdir oğlu yatağa,
İnliyor:
— Şifa ver, kalksın ayağa!..
Kiminin genç kızı olmuştur gelin,
Yalvarır:
— Kahrını çektirme elin!..
Dünyanın biter mi derdi, tasası,
Hepsinin olurdu bir başka yası.
Ay sanki edilen duayı dinler,
Kadınlar içini döküp serinler,
Kafile halinde geri dönerdi,
Nihayet gün doğar, mehtap sönerdi.

— 2 —

Bir yıldı. Toplandı dağda kadınlar:
Kederden kırışmış bütün alınlar,
Benizler solgundu, bakışlar durgun,
Bu sefer kadınlar tek dertle yorgun,
Hepsinin arzusu birdi bu gece,
Değişik değildi; ayni düşünce.
Bir kadın söz aldı:
— Budur ahdımız,
Yenelim: Ak olsun kara bahtımız!..
Dokuz ay yük taşır benzimiz uçuk,
Nihayet dünyaya getirir çocuk,
Büyütür, ihtiyar olup çökeriz..
En fazla doğarken azap çekeriz:
Kadını inletir duyduğu sancı!..

Bu derde kocamız kalır yabancı,
Belki de sevinçle çırpınır kalbi,
Olur pek kolayca evlât sahibi..
Nihayet vermeli bu faciaya:
Biz dua edelim bu gece aya!..
Kadınlar bağırdı:
— İşkence yeter,
Sancıya katlanmak ölümden beter!..
Merhamet edecek şüphesiz bize,
Ay doğsun, önünde gelelim dize!..

— 3 —

O gece. Aydınlık oldu tan yeri,
Plâtin bir ışık sardı gökleri:
Ay çıktı bir uzak dağın ardından,
Az önce olmuşken ortalık zindan;
Bu sefer ağardı, gündüze döndü,
Işıktan gökteki yıldızlar söndü.
En taştan bir kalbe heyecan veren,
Buluşan gençlere yolu gösteren,
Nurunda goncanın, gülün açtığı,
Bülbülün derdini döküp saçtığı,
Serenat yapılan baygın mehtaptı.
Işığı görünce kadınlar taptı,
Hepsi de ansızın yere diz çöktü,
İçinden birisi derdini döktü:
— «Yüce ay!.. Bir küçük dileğimiz var,
«Çekme bu dileğin önüne duvar,
«Etmesin zavallı kadınlar tasa:
«İnsanlar çoğalmaz kadın olmasa,
«Harabe haline girerdi dünya!..
«Kaç asır inledik, bizi gördün ya,
«Çocuklar doğurduk, verdik bin emek!.
«Iztırap çekmedi halbuki erkek,
«Sade biz geceyi gündüze kattık:
«Doğurduk, büyüttük, insan yarattık!..
«Biz yine verelim emek, ne zarar,
«Şereftir: İnsanlar dünyayı sarar!..
«Fakat her doğumun vardır azabı,
«Erkekten sorulsun bunun hesabı:
«Doğumun acısı düşsün ona pay!..
«Biliriz şefkatin çoktur yüce ay;
«Duayı yerine getireceksin:
«Sancıyı çocuğun babası çeksin!..»

Besbelli duayı kabul etmiş ki,
Ay fazla nurlandı, der gibi: Peki!..
Kalpleri kavuran bu ateş söndü,
Kadınlar bahtiyar geriye döndü.

— 4 —

Bu dua üstünden geçmişti üç gün,
Kadınlar ettiler evlerden sökün:
Yerinden oynadı birçok mahalle,
Şaşkınlık. Nedamet. Feryat, Velvele.
Ufukta gün batıp olunca gece,
Hepsi de doğruldu dağa gizlice,
Gittiler görünmez yerlerden, sapa.
Kadınlar oturmuş gibiydi şapa:
Etekler uçuyor yolda telâştan,
Aya şu duayi ettiler baştan:
«Acıyı erkekler çekmeli.. diye,
«Edilen duayı aldık geriye!..
«Yerinde bulmadık bu itirazı,
«Zarar yok, biz olduk sancıya razı!..»

— 5 —

Kadınlar haklıydı dağ başlarında,
Bukadar dövünme, telâşlarında.
Bu sabah bir gülünç vak'a olmuştu:
Bir evde sayılı günler dolmuştu,
Genç kadın bir yavru getirecekti,
Ev halkı ihtiyar kocayı çekti,
Dediler:
— Pek çabuk geçer bu acı,
Metin ol; gelecek sana bir sancı!..
Komedi başladı işte o zaman,
Alt kattan bir feryat duydular:
— Aman!..
Şaşırıp koşuştu herkes aşağı:
Kıvranır gördüler güzel uşağı!..

Necdet Rüştü

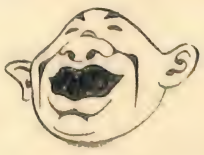

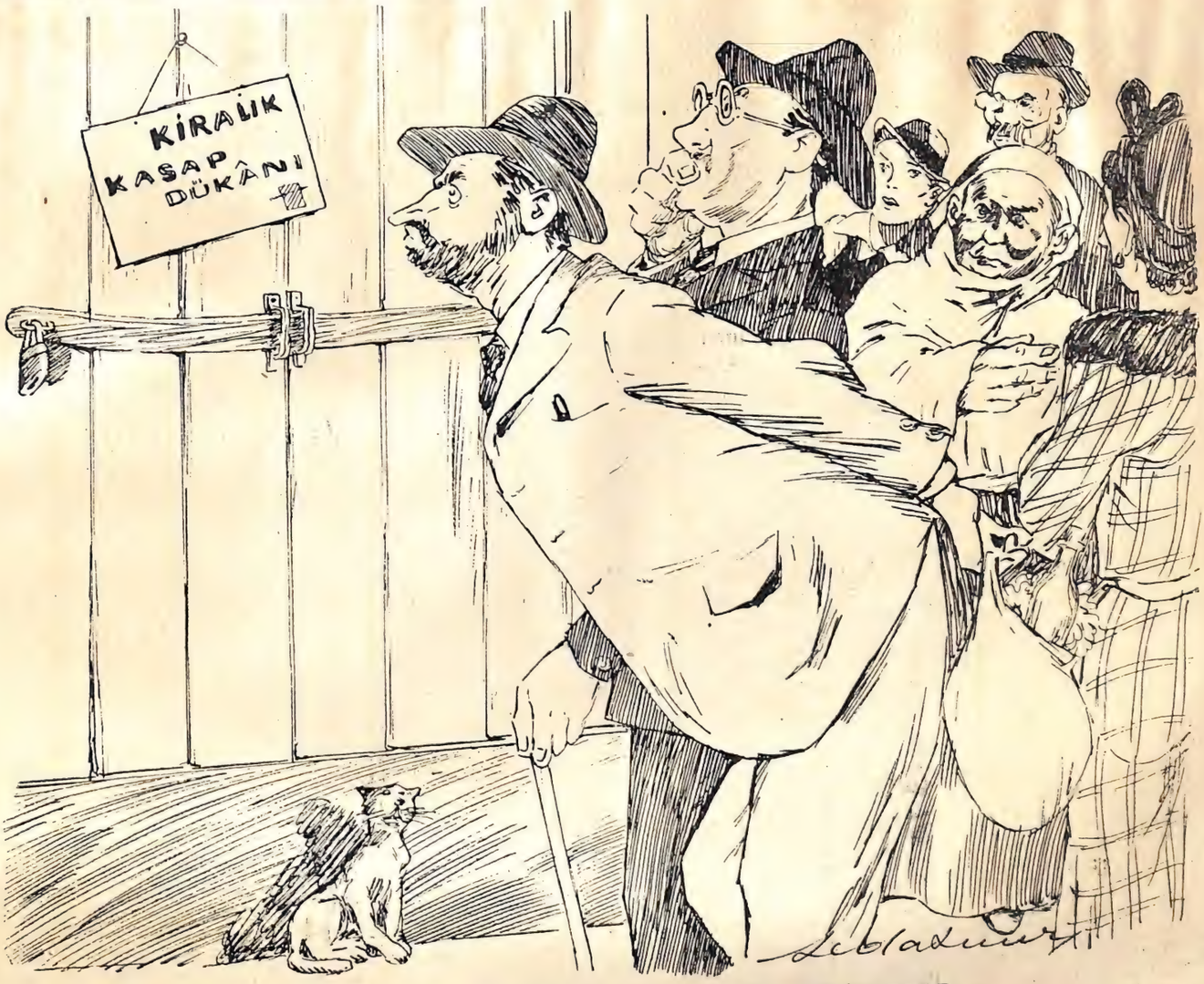

PAHALI ET SATAN KASAPLAR YAKAYI ELE VERİYORLAR:

— Niçin top attı?..
— Ahaliyi vurmak istemişti de!...

KADIN DİLİ...

Geçen akşam bir mecliste bayan Araksi Gıdıkyandan bahsediliyordu.

Birisi, bu son derece güzel giyinen ve hiç bir kibar eğlenceden geri kalmıyan kadının kırk yaşına yaklaşmış olduğunu söyledi.

Bir başkası buna itiraz etti:

— Ne söylüyorsunuz yahu,dedi, ben daha çocukken o yine böyle bir kadındı. Ben otuz beşine geldim. Böyle olunca o en aşağı ellidir, haydi bilemedin kırk beş...

Aramızda zarif ve zeki bir kadın vardı. Bir kadına bukadar hücum edilmesine kızmış olacak ki, söze karıştı ve bayan Gıdıkyanı hararetle müdafaaya başladı:

— Baylar! Aranızda olmıyan müdafaasız bir kadına bukadar çullanmak doğru mu? Sizi temin ederim ki, madam Gıdıkyan söylediğinizden çok fazla gençtir.

Ben cevap verdim:

— Kadın yaşı her kadını az çok sinirlendiren bir meseledir. Kadının kadına mevlût okuması âdet olmamakla beraber sırf bunu için bayanın müdafaasını üzerinize alıyorsunuz. Maamafih ne de olsa bir hemcinsinizi müdafaa ettiğiniz için sizi takdire lâyık görürüm.

Bayan cevap verdi:

— Bu sözleri katiyen müdafaa olsun diye söylemiyorum. Hakikat diye söylüyorum. Bayan Araksi nihayet on sekiz, on dokuz yaşında bir kadındır.

Salonda bir kahkahadır koptu:

Ben — Fazla ileri gittiniz galiba, dedim, bayan Araksinin doğduğu zamanı bilir gibi söz söylüyorsunuz.

Bayan asabiyetle cevap verdi:

— Doğduğunu bilmiye ne hacet var. Görünen köy kılavuz ister mi? Ben gözümle gördüğümü söylüyorum, kadıncağızın bıyıklarına ve sakalına dikkat etmiyor musunuz? Henüz birkaç sene evvel terlemiş on sekiz yaşında bir delikanlı bıyık, sakalı.

Cevaba cevap

Yedisekiz Hasan paşa bir meseleden dolayı sarraf Hayimaçiyi huzuruna çağırttı, Hayimaçı kapıdan girerken paşa iltifat makamında seslendi:

— Gel bakalım, şeytanın sol bacağı!

Zeki Hayimaçi, Cahil paşayı etekliyerek cevap verdi:

— Sağ ol paşam, sağ ol!

AŞK MODASI

Gülünç ve modern bir aşk romanı

YAZAN: TA. KA.

— 1 —

Aralarında üstü gazeteler, mecmualar, kitaplar ve kâğıtlarla dolu kocaman bir masa vardı. Ahmet Süleyman koltuğuna yaslanmıştı. İsmail kahve içiyordu.

Aşağıdan makine gürültüleri geliyor, arada sırada telefonla konuşanların sesleri işitiliyordu:

— Allo... Samatyada yangın mı var? Büyücek mi? Yani efendim muhabir göndermiye değer mi?

İsmail Meraklandı. Ahmet Süleyman:

— Aldırma, dedi, Kule telefon ediyordur.

— Kaça kadar çalışırsın?

— İşi bilir. Bazan on ikiyi bulur. Mühim bir hâdise olurse, bekleriz. Malûm a, gazete işi bu. Sana bir şey soracağım İsmail. Evlensen, karın olsa, sana ihanet etmiye kalksa ne yaparsın?

— Ne yapacağımı bilemediğim için evlenmiyorum ya.

— Canım farzedelim, her şey tamam, her şey mükemmel, ama her şey... Yine de ihanet ediyor.

— Öldürürüm sanıyorum.

— Neden öldürürsün?

— Burası pek izah edilemez...

— Ben sana söyliyeyim: Etrafa rezil olduğun için izzeti nefsini kanla temizlemek istersin!

— Yok canım.

— Vallâhi, işin içyüzü tetkik edilsin, mesele buraya dayanır. Halbuki bir kepazeliği diğer bir kepazelik asla örtbas edemez.

— Bu mevzuu birdenbire neden açtın?

— Bizim hatunu annesile beraber Suadiyedeki köşke gönderdim.

— Şimdiden mi? Daha Mayıs girmedi be yahu!

— Ben de tıpkı böyle söyledim, halbuki yaz birdenbire bastırdı. Allah selâmet versin, bizim Şişli semtinde her şey salgındır. Bilmem hangi beyzade ile, bilmem hangi paşa zade sayfiyeye erken çıkmışlar, mahalle bir anda boşaldı. Onlar gider de karım durur mu? Önce işe somurtmakla başladı. Bir müddet hizmetçileri haşladı. Arkasından çarpıntıları, baş dönmeleri, yani çeşit çeşit hastalıklar zuhur etti. Keyifli bir akşamımda karşıma oturttum:

— Kulağını ensenden gösterme sevgilim, dedim, ne istiyorsun onu söyle.

Büsbütün hırçınlaştı. Kadın kısmı hislerinin keşfedildiğine asla tahammül edemiyor. Neyse uzatmıyalım, ağzından baklayı çıkardı. Elâlem çoktan tası tarağı toplayıp sayfiyeye çıkmış. Şehirde sade ayak takımları kalmış. Canı sıkılsa gidip iki çift lâf edecek bir can yoldaşı bulamıyormuş. Ben de işi iyiden iyiye haylazlığa vurmuşum. Matbaadan çıkmaz olmuşum. Patlasın, ölsün müymüş.

— Pekâlâ, biz de gidelim ama köşk temizlenmek ister. Eylüldenberi uğramadık.

Diyecek oldum.

— Rica ederim, rica ederim, dedi, sen İspanya, Çin, Avusturya meselelerile sanki bir şeymişler gibi uğraşırken ben her şeyi hazırladım, köşkü temizlettim.

— Şu halde nasıl etsek karıcığım. Bu sıralarda benim şehirden ayrılmama imkân yok, Tahrir müdürüm hasta, gece sekreteri biraz acemi, gazetenin bütün işleri âdeta omuzuma yüklendi. Cihan vaziyeti karmakarışık. Üstelik rakip gazetelerle hayat memat kavgasına girdik. Görüyorsun, gece yarılarına kadar uğraşıyorum. Bir de vapur, tren derdi çıkarsa ölürüm.

— Hep kendini düşünüyorsun. Benim öleceğimi hiç aklına getirmiyorsun.

— Öyle ise başka türlü yapalım, sen annenle beraber köşke taşın. Ben şimdilik fırsat buldukça gelirim.

İşte bu konuşmadan üç gün sonra bizim ev göç etti. Bir aydır ben yarı bekârım. Geçen haftaya kadar karım yarım ağızla şikâyet ediyordu. Geçen cumartesi, telefonda hatırını sorduktan sonra gelemiyeceğimi söyledim. Duymamazlığa vurdu:

— Kendini yorma Süleymancığım, beni de merak etme.. Ne yapayım ayrılığa katlanırım. Diyerek telefonu kapattı.

Bu akşam, yine gelemiyeceğimi söyledim. Hiç rahatsız olmamalıymışım, annesile beraber bol bol dinleniyormuş. İş her şeyden mukaddesmiş, yani senin anlıyacağın âdeta gitmediğime memnun.

— Saçmalama Süleyman, bununla

— Sobaları söktün de iyi marifet yaptın sankim, ortalık buz...

— Karıcığım bak oldanan yalnız ben değilim, Armut ağacı da aldanmış çiçek verdi gördün mü?!..

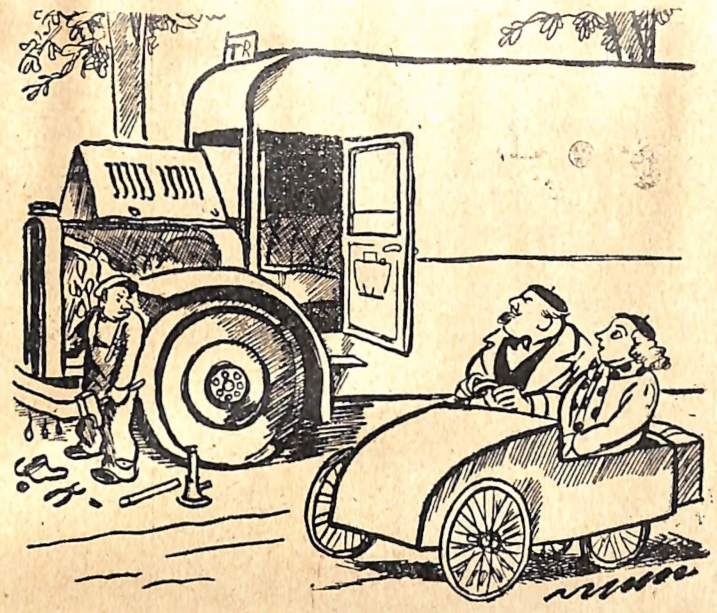

Amatör şoför — Yardıma ihtiyacınız var mı?..

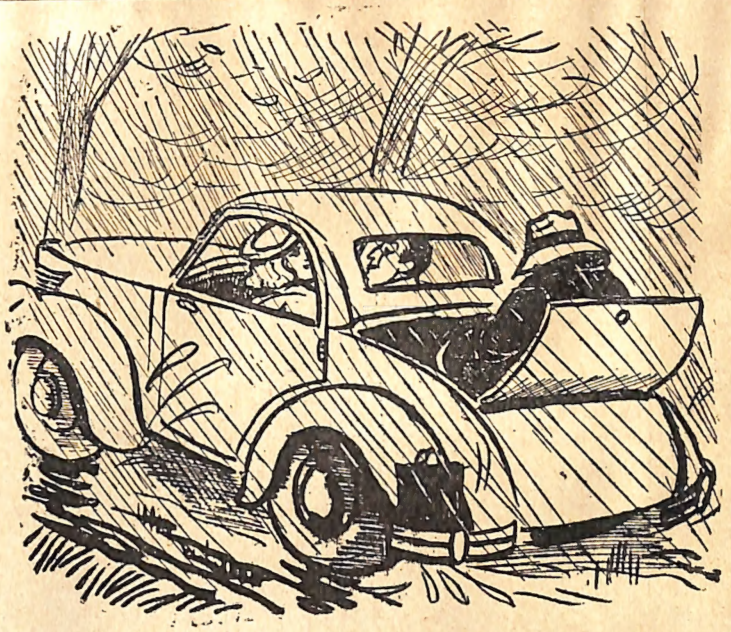

Öndekiler — Yine taliiniz varmış, eğer bize tesadüf etmeseydiniz bu yağmur altında pestile dönecektiniz...
Arkadaki talihli — Ona ne şüphe!...

öteki mevzu arasında ne münasebet var?

— Hiç bir münasebet yoksa sen ne demiye ikisini bir arada hatırladın?

— Çünkü... Şey... Tuhaf bir şekilde bahsettin de...

— Değil mi? Bir de Suadiyede oturan sevgili dostlar, artık bizim bayandan bahsetmemiye başladılar.

— Bu neyi isbat eder?

— Şunu: Ya bizim hatun hiç sokağa çıkmıyor, bana telefonda söylediği gibi evde oturuyor. Yahut da kocasından saklanacak kadar işi azıttı.

— Yok canım!

— Var gibime geliyor.

— Artık dayanamıyacağım Süleyman, mademki bukadar pireli bir herifsin, kadın kısmını ne demiye annesile beraber gurbete gönderirsin. Hem de her zaman gidemiyeceğini bildiğin halde... Münasebetsizlik bu.

— Hiç zannetmiyorum. Bir kere gitmeyi ille de ille kendisi istedi. Sonra kadın kısmı dediğiniz matahı burnumun ucuna yapıştıracak değilim ya.

— Haksızsın. Dünyada kötüler çok. Dedelerimiz üzüm üzüme baka baka kararır derlermiş.

— Lâf! Kasada saklanan kadının namuslu olması fevkalâde bir hâdise değil ki... İnsanın marifeti, üzüm tanesine benzememektedir. herkes kararırken o bembeyaz kalmalı.

— Felsefe başka, hayat başka.. Kes bu lâfları da biraz çalış.

— Bu kötü havadis geldi geleli çalışamıyorum ki...

— Haydi canım uzatıyorsun. Ben bu telefon muhaberesinde kötü taraf göremiyorum. Ya kadıncağız samimi ise...

— İşte ben de samimi olmasından korkuyorum ya.. Bunca yıldır bir şampanze gibi samimi olmak kabiliyetini kaybeden asrî bir hanım birdenbire samimi oluverirse bu yine bir tehlike işaretidir. En iyisi yarına kadar işlerimi yoluna koyup eşe dosta rüsvay olmadan başımın çaresine bakmaktır.

İsmail bey, mahalle ve mektep arkadaşı olan Ahmet Süleymanın elini sıkarak dışarı çıktığı zaman, kendi kendine şöyle söylendi:

— Hem asrîliği, mondenliği kimseye bırakmazsınız, hem evlenirsiniz, hem de karınızı haftalarca serbest bir hayatta yalnız bırakırsınız... Sonra düşün babam düşün. Bekârlık sultanlıktır diyenler ne akıllı insanlarmış. Halime bin şükür!

Asil bir aile

Semiha hanıma frenk ahbapları madam Süleyman derlerdi. Aralarında Mis jeneral diyen tatlısu frenkleri de vardı. Madam Süleymana bu Mis jenerallık merhum pederinin Abdülhamit devrinde bir müddet paşa olmuş bulunmasından geliyordu. Asıl adı Keleşlerin Recep olan Recep paşa kendi tâbirile melmeketinden gurbete çıktığı zaman otuz yaşını çoktan geçmişti. Keleşlerin Recebe kalsa küçük kasabayı bırakıp başka yerlere gitmeyi ruyasında bile göremiyecekti. Fakat doğuşundan on, on iki sene sonra iş olsun diye çıkarılmış Kafa kâğıdı - nüfus tezkeresi - nihayet Keleşlerin Recebi de askere sürmüştü.

Keleşlerin Recep, çok açık göz bir adamdı. Sanatı marangozluktu. Annesi bile oğlanın zanaatı ne zaman yeyip yuttuğunu,ne zaman kasabanın, hattâ muhitin en meşhur marangozu olduğunu anlıyamamıştı.

Recep sade açık göz değil, ihtiyatkârdı da. Askerlik meselesini halletmeden dükkân, tezgâh kurmamıştı.

Bir sabah torbasını sırtladı. Annesine avadanlıklarını sıkı sıkıya tenbih edip mukayyet olmasını söyledikten sonra örme kesesinde iki çil çeyrekle kura askerlerine karıştı. Önlerindeki davul zurna gümbür gümbür (Ey gaziler) vurarak yola çıktılar. Altı saatlik yol kestikten sonra istasyona geldiler. Trene istif edildiler.

— Devam edecek —

TARİHTEN ÇİZGİLER: MAHALLE ARASINDA BAHİSLİ BİR DÖVÜŞ!..

Ziyafet sofrasında

Bir Mogol asilzadesi bir Çinliye misafir olmuştu. Sofraya bir kızartma geldi. Mogol asilzadesi Çince bilmiyordu. Fakat yemeği de merak etmişti. Tabağı göstererek şöyle sordu:

— Miyav? Miyav.

Çinli de Mogolca bilmiyordu. Fakat hemen cevap verdi:

— Hav hav!

Gülüştüler ve köpek kızartmasını âfiyetle yediler.

Asrî sevgi

Çok sevişiyorlardı. Bir hafta sonra da nikâhları, düğünleri olacaktı. Fakat aksiliğe bakın ki, delikanlı bir tramvay kazasında bacağından sakatlandı, topal kaldı. Genç kız bu facia karşısında sevgili nişanlısına teessürünü şu mektupla bildirdi:

«Çok müteessirim. Bu teessürden kurtulmadıkça evlenmeme imkân yoktur. Çünkü mesut olamayız. Yüzüğünüzü iade ediyorum.»

Anlayışlı adam

Karşılaştılar, uzun boylusu ahbabının kılığını, kıyafetini beğenmediği için:

— Bu ne hal, dedi, herkes bir baltaya sap oldu. Sen hâlâ koyduğum yerde otluyorsun! Halbuki bende öyle fikirler var ki, birkaç gün içinde insanı zengin edebilir.

Arkadaşı gülerek cevap verdi:

— Orasını anladık ama, kaç sene hapis yatılacak?

Mafsal Ağrıları

Çok müthiş anlar geçirtir. Fakat bir tek kaşe GRİPİN almakla, bütün şiddetine rağmen romatizma ağrısını çabucak sindirmek kabildir.

Çünkü hususî bir terkîple yapılan GRİPİN kaşeleri en muannit ağrıları kısa zamanda geçirir.

Gripin

Hızır gibi imdadınıza yetişir, ağrılarınızı, acılarınızı defeder. İcabında günde üç kaşe alınabilir.

Kızıl, kızamuk, difteri, grip gibi ağız ve boğaz yolile vücuda giren mühim bulaşıcı hastalık l a rdan korur. Reçetesiz satılır.

EV DOKTORU

Ehemiyetsiz arızamlar, küçük rahatsızlıklar için hemen telâşlanarak doktora koşmak, saatlerce, bazan günlerce hastalığınızın mahiyetini anlıyamadığınızdan merak içinde kalmak istemiyorsanız, YENİ EV DOKTORU'nu itina ile biriktiriniz. Ailede EV DAKTORU 20 formada tamam olacak bir Tıp Ansiklopedisidir. Onda, mahiyetini, işaretlerini ve sebeplerini öğrenmek istediğiniz her hastalığı hurufu heca sırasile bir dakikada bulacaksınız. YENİ EV DOKTORU sade size hastalığın mahiyeti ve sebeplerini değil, tedavi usul ve çarelerini de açık bir lisanla anlatacaktır. Her aile babası, her anne, YENİ EV DOKTORU'nu vefakâr bir arkadaş, samimi bir kara gün dostu gibi kütüphanesinden ayırmamalıdır. Her forma 10 kuruştur.

MEŞHUR Adamlar Ansiklopedisi

TAMAMLANDI

Dört mükemmel cild teşkil eden bu emsalsiz eser, 1600 sahife, 7500 resim ve tablodan mürekkebdir. Şarkın ve garbın en meşhur simalarının hayat ve eserlerini bu kıymetli Ansiklopedide bulabilirsiniz. Çok sağlam ve nefis bir şekilde cildlenen bu eserin beher cildi 275 kuruştur. Dört cildi birden almak istiyenlere tekmil eser 10 liraya gönderilir. Posta havalesile 10 lira gönderenlere tam koleksiyonları derhal gönderilir. Kendinizi bu emsalsiz eserden mahrum etmeyiniz.

ADRES :

İstanbulda, Ankara caddesinde (YEDİGUN) neşriyat direktörlüğü

MODEL Yedigün neşriyatından olan aylık «MODEL» mecmuasının Mayıs sayısı baştan başa en güzel ve en yeni yaz modellerine tahsis edilmiş olarak çıkıyor. Bütün bayan okuyucularımıza Modelin Mayıs sayısını hararetle tavsiye etmeyi kendi menfaatleri icabından addediyoruz.

KARİKATÜR

Hamal — Bayan, bırah da bohçalarınızı araba ile götürek!..

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat müdürü: Sedat S.